

[Bertel Dahlgaard.]

socialdemokratiet sidste år i sit såkaldte dagsaktuelle program ikke krævede fradragsretten ophævet, men kun ændret. Det viser, at socialdemokratiet nu ser, at denne sag har flere sider, og da finansministeren nu også har fået et skarpt blik herfor, end han havde, da han fungerede som professor i økonomi, flyttes spørgsmålet nok efterhånden ned fra demagogiens verden til en fornuftig forhandlings mere frugtbare forum.

Det, der er formålet, er jo at nå en indkomstkatteligning med en progression, der afpasses sådan, at skattebyrderne kommer til at ramme skatteevnen på retsindig måde. Jeg har tidligere her i tinget nævnt, at den nuværende form for skattefradragsretten i visse tilfælde kan føre til urimeligheder i samspillet mellem kommune- og statsbeskatningen, særlig set fra et kommunalt synspunkt, og alt dette må selvfølgelig nærmere overvejes, men sådanne urimeligheder kan efter mit skøn fjernes uden at ophæve fradragsretten. Det interesserede mig også at høre socialdemokratiets ordfører i dag sige, at selvom fradragsretten bibeholdtes, ville en række urimeligheder, som det ærede medlem nævnte, kunne ændres. I denne forbindelse vil jeg på grundlag af materiale, jeg har haft, give tilslutning til den opfattelse, at mellemindkomsterne i Danmark rammes hårdere ved beskatningen end i en række andre lande. Det kan ikke nægtes, at samspillet mellem den sociale lovgivning og skattelovgivningen her i landet efterhånden kan drage uheldige konsekvenser efter sig. Således som forholdene ligger nu, kan det ikke nægtes, at mellemindtægter, der ligger lidt over sygekassegrænsen, faktisk er dårligere stillet end indtægter, der ligger lige under sygekassegrænsen. Den gruppe af mellemindkomster, jeg her nævner, er ofte hårdt trængt, og det synes også efter erfaringer, jeg har haft i dag, som om de gang på gang spises af med smukke talemåder af mennesker, der ellers gerne vil tale mellemstandens sag. Jeg må føje til, at det forekommer mig ikke, at socialdemokratiet har tænkt på denne gruppe af borgere i det skatteforslag, socialdemokratiet i disse dage har stillet under tilskuds- og skatteforhandlingerne.

Jeg skal slutte med at sige, at der i forbindelse med dette lovforslag selvfølgelig er adskillige andre problemer, som nærmere må overvejes. Det radikale venstre er ikke

enigt i kapitalvindingsskatten, som den er foreslået af skattekommissionen, men jeg tør ikke på nuværende tidspunkt sige, om den 15 pct.s skat, finansministeren foreslår den erstattet med, rammer det rigtige. Vi bevæger os her på et af de allervanskeligste skatteområder, fordi det er så svært at afgrænse de forskellige forekommende tilfælde af økonomiske handlinger i det praktiske liv. Jeg vil endvidere sige, at det efter mit skøn atter må prøves, om man kan nå frem til, at skatteligningen finder sted på grundlag af 2 eller 3 års gennemsnit.

Jeg hørte, at det ærede medlem hr. Poul Møller tog forbehold overfor bestemmelsen i lovforslaget om beskatning af kooperativer. Jeg skal slet ikke komme nærmere ind på det spørgsmål, men jeg må måske have lov til at understrege, at det ærede konservative partis ministre altså har givet tilslutning til, at dette forslags bestemmelser i denne skikkelse bliver forelagt for det høje folketing.

Oluf Pedersen: Den højtærede finansminister sagde i efteråret ved fremlæggelsen af finanslovforslaget, at statens udgifter var steget fra $\frac{3}{4}$ milliard kr. i 1938—39 til $3\frac{1}{4}$ milliard kr. i 1951—52. Deraf var, sagde den højtærede finansminister, kun 1 milliard begrundet i befolkningsforøgelse og prisændringer; tilbage var en stigning til $2\frac{1}{4}$ milliard, altså en tredobling, der, om jeg så må sige, var kommet af sig selv. (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: Det er nu forkert!). Ja, noget af det var jo kommet af forsvarsudgifterne, men udover den stigning, som var naturlig som følge af befolkningstilvækst og prissændring, var der sket en tredobling af statens udgifter. (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: Nej, det er ikke rigtigt!). Nå ja, så kan finansministeren jo rette det bagefter; det kan være rigsdagstidenden, der er forkert.

Ministeren drog den slutning, at der på grund af udgiftsstigningen tiltrængtes en skattereform. Det er vist rigtigt nok. Det angår altså statens indtægter. Den højtærede finansminister føjede til, at man trængte også til en reform vedrørende statens udgifter, og det er vi forsåvidt enige om. Nu ved jeg godt, at man kan sige — og det har vi jo sagt med megen styrke —, at det offentlige skal spare. Det mener jeg er rigtigt, men jeg vil gerne understrege som min opfattelse, at sagen ikke kan klares